

[Hanne Reintoft.]

betænker man sig ikke på at sætte verdensfreden i fare. Det er så meget mere horribelt, som der gennem FNs sikkerhedsråds vedtagelse foreligger et fuldt tilstrækkeligt grundlag for en politisk løsning, som både afviser belønning for aggression og også garanterer samtlige staters eksistens i dette område. Alle stormagter har i sikkerhedsrådet givet deres tilslutning. Det er kun et dobbeltspil fra USA's side, der muliggør, at det ikke er blevet nødvendigt for Israel at føre beslutningerne ud i livet.

Endnu er det vel ikke for sent at forhindre den farlige udvikling, men det kræver en beslutsom indsats for at få FN-resolutionen respekteret. Det er også Danmarks naturlige interesse at bidrage til det, og vi kan vel i fællesskab slå fast, at den danske regering i hvert fald stadig hævder, at FN og FNs resolutioner har betydning. Regeringen må derfor advares ganske indtrængende imod at lade sine USA-tilknytninger drage Danmark med ind i medskyld eller passivitet over for nye krige. Der må også advares imod at lade sig forlede af eller bruge den propaganda, som vil sammenblande staten Israels medvirken i imperialistiske magters spil med spørgsmålet om det jødiske folks ukrænkelige ret til at eksistere, en ret, ingen af os anfægter.

Danmark undlod i sin tid at udnytte en midlertidig svækkelse af Tyskland til at annektere tysk område, fordi vi forstod — selv om det gav uro bl. a. i det konservative folkeparti — at det kunne danne grundlag for konflikter, der senere kunne vende sig mod os selv. Det skulle vel give os baggrund for at forstå, hvilke farer staten Israels anneksionspolitik indebærer ikke mindst for det israelske folk selv. Vi kan vel også forestille os vore reaktioner, hvis det var en del af vort område, der var okkuperet og blev udnyttet til angreb mod resten af Danmark.

Freden er også i vor tid udelelig. Lykkes aggressioner ét sted, smitter det; forhindres de, fremmes bestræbelserne for at styrke freden også andre steder. Også på den måde angår de nævnte problemer os her i Europa. Måske skulle jeg lige sige til hr. Sigsgaard, uden at gå længere ind i en debat, fordi vi har en meget modstridende opfattelse af de

kinesiske grænsekraav, at det ville dog være en historisk ukorrektethed, hvis man ikke nævnte, at der kort efter oktoberrevolutionen i 1917 på Lenins foranledning blev optaget grænseforhandlinger med Kina, der sluttede i fred og fordragelighed. Man kan mene om det, hvad man vil, men i hvert tilfælde kan man dog ikke fortie det.

I Europa står vi i ganske særlig grad i disse år på den ene side over for muligheder for at opnå afgørende forandringer i hele systemet af forbindelser mellem staterne til styrkelse af fred og sikkerhed i vor verdensdel, men på den anden side også over for fare for, at kræfter af samme art som dem, der i fortiden drev Europa ud i katastrofen, bliver stærke nok til at skærpe modsætningerne, til på ny at gøre Europa til udgangspunkt for krig. Der er for Europa muligheder for at få ryddet op og ryddet ud efter den kolde krig. Selv initiativtagerne til NATO-pagten må indrømme, at de præmisser, hvorpå den blev dannet, ikke eksisterer. Det danske folks holdning er præget af dyb tvivl om NATOs værdi, det viser alle opinionsundersøgelser. Dens 20 års periode er udløbet, den kan opsiges med års varsel, et af regeringspartierne har tidligere givet udtryk for, at noget sådant var ønskeligt. Sker det, vil også Warszawapagten blive opløst, idet den reelt som juridisk blev dannet som svar på NATOs optagelse af Vesttyskland i 1955 trods givne løfter også til danske borgere af den daværende danske regering.

Den økonomiske udvikling gør i stigende grad internationale forbindelser og international arbejdsdeling naturlig og gensidig fordelagtig især inden for et kontinent som det europæiske. Risikoen ved såvel økonomisk som politisk og militær afhængighed af og underordning under USA går op for stadig flere. Nogle kalder det antiamerikanisme. Det tror jeg ikke det er, det er tværtimod en erkendelse af, at det officielle USA kan føre os lige ud i tragedien. Disse og andre faktorer har ført til, at tanken om afholdelse af en fælleseuropæisk statskonference har vist sig at være så moden, at de socialistiske staters forslag derom har vundet stor og positiv principiel tilslutning og næsten ingen officiel afvisning. Den danske regering har gjort sig bemærket ved en